



Елин Пелин

# Самотни дървета

Прищевките на необуздания вятър донесоха от далечни гори две малки семенца и ги хвърлиха безсмислено далече едно от друго сред широкото поле. Дъждът ги намокри, земята ги зарови и затопли и от тях сред полето поникнаха две дървета. Две дървета, далече едно от друго.

Отначало те бяха малки, но безсмисленото време ги изтегли високо над земята и те можаха да погледнат по-надалеко.

И те се видяха.

Полето беше широко и до края на неговата зелена равнина не се виждаше никакво друго дърво. Само тия двете, отдалечени едно от друго, стояха сред него усамотено, кръстно разклонени като странни знакове, оставени за мярка на пустотата.

Те се гледаха отдалече и тъгуваха едно за друго и копнееха едно за друго. А пролет, когато ги стопляше жизнената сила, заедно със соковете, които плъзваха по телата им, в тях оживяваше и тъгата по вечните родни гори, от които бяха откъснати завинаги.

Те клатеха клоните си едно срещу друго и си даваха мълчаливи знакове. И радостно тръпнеха, когато една и съща птица, като една и съща мисъл, кацваше от едното на другото.

Когато излизаше буря, те се мятаха разтревожено, чупеха клоните си, фучеха, сякаш искаха да се изтръгнат от земята, да полетят едно към друго и в прегръдките си да намерят спасение.

Когато ги разделяше нощния мрак, те, изгубени едно от друго, заболяваха от скръб, гледаха молитвено към небето и чакаха да им прати по-скоро светлината на деня, за да могат отново да се видят.

Когато ловец или работник сядаше да си почине под сянката на едно от тях, то зашумяваше печално и тъжно почваше да разправя колко е мъчно да се живее самотно. Колко са бавни, тежки и безплодно изгубени часовете без близост! Как умират без съчувствие копнежите, как гаснат без надежда желанията! Колко е страшна любовта, ненамерила любов, колко е непоносим живота без взаимност...

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5765>]